

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 24. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesiskā sadarbība krimināllietās – Eiropas apcietināšanas orderis – Pamatlēmumi – Tiesas iedarbības neesamība – Savienības tiesību pārkums – Sekas – Pamatlēmums 2002/584/TI – 4. panta 6. punkts – Pamatlēmums 2008/909/TI – 28. panta 2. punkts – Dalībvalsts deklarācija, kas tai ļauj turpināt piemērot esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, kuri bija piemērojami pirms 2011. gada 5. decembra – Novēlota deklarācija – Sekas

Lietā C-573/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2017. gada 28. septembrī un kurš Tiesā reģistrēts 2017. gada 28. septembrī, tiesvedībā par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, kas izsniegts attiecībā uz

Daniel Adam Popławski,

piedaloties

Openbaar Ministerie,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadžiev*], M. Vilars [*M. Vilaras*], K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents), tiesneši M. Ilešiĉs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K.G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāts: M. Kampos Sanĉess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 1. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Openbaar Ministerie* vārdā – *K. van der Schaft* un *U. E. A. Weitzel*, pārstāvji,
- *D. A. Popławski* vārdā – *P. J. Verbeek* un *T. O. M. Dieben*, *advocaten*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Spānijas valdības vārdā – *M. J. García -Valdecasas Dorrego*, pārstāve,
 - Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,
 - Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters* un *H. Krämer*, kā arī *S. Grünheid*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 27. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Savienības tiesību pārākuma principa un Padomes Pamatlēmuma 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV 2008, L 327, 27. lpp.), 28. panta 2. punkta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tāda Eiropas apcietināšanas ordera (turpmāk tekstā – “EAO”) izpildi Nīderlandē, ko *Sąd Rejonowy w Poznaniu* (Poznaņas rajona tiesa, Polija) ir izsniegusi attiecībā uz *Daniel Adam Popławski*, lai Polijā izpildītu brīvības atņemšanas sodu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Pamatlēmums 2002/584/TI

- 3 Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.) 5., 7. un 11. apsvērumā ir noteikts:

“(5) Eiropas Savienībai nospraustais mērķis kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem.

[..]

- (7) Tā kā, darbojoties vienpusēji, dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt mērķi aizvietot daudzpusējo izdošanas sistēmu, kuras pamatā ir [1957. gada 13. decembrī Parīzē parakstītā] Eiropas Konvencija par izdošanu, un šis mērķis tā apjoma un rezultātu dēļ ir vieglāk sasniedzams Savienības līmenī, tad [Eiropas Savienības] Padome var noteikt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kā noteikts [Līguma par ES] 2. pantā [..] un [EKL] 5. pantā [..]. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šis pamatlēmums nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs šā mērķa sasniegšanai.

[..]

(11) Attiecībās starp dalībvalstīm Eiropas apcietināšanas orderim ir jāaizstāj visi iepriekšējie dokumenti, kas attiecās uz izdošanu, tai skaitā noteikumi par izdošanu, kas iekļauti [Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta 1990. gada 19. jūnijā Šengenā un kas stājusies spēkā 1995. gada 26. martā (OV 2000, L 239, 19. lpp.)] III sadaļā.”

4 Šā pamatlēmuma 1. pantā ir paredzēts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

[..]”

5 Minētā pamatlēmuma 4. pantā ir noteikts:

“Izpildes tiesu iestāde var atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildīšanu:

[..]

6. Ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildei, ja pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents un šī valsts apņemas izpildīt spriedumu vai piespiedu līdzekli saskaņā ar tās tiesību aktiem;

[..].”

Pamatlēmums 2008/909

6 Pamatlēmuma 2008/909 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Šā pamatlēmuma mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju.”

7 Šā pamatlēmuma 4. panta 5. un 7. punktā ir noteikts:

“5. Izpildes valsts var arī pēc savas ierosmes lūgt sprieduma valsti pārsūtīt spriedumu līdz ar apliecinājošo dokumentu. Notiesātā persona arī var lūgt sprieduma valsts vai izpildes valsts kompetentās iestādes uzsākt procedūru sprieduma un apliecinājošā dokumenta pārsūtīšanai saskaņā ar šo pamatlēmumu. Lūgumi, kas izteikti saskaņā ar šo punktu, nerada pienākumu sprieduma valstij pārsūtīt spriedumu līdz ar apliecinājošo dokumentu.

[..]

7. Katra dalībvalsts vai nu pieņemot šo pamatlēmumu, vai vēlāk var paziņot Padomes Ģenerālsekretariātam, ka attiecībā ar citām dalībvalstīm, kas iesniegušas tādu pašu paziņojumu, nav jāprasa tās iepriekšēja piekrišana saskaņā ar 1. punkta c) apakšpunktu, lai pārsūtītu spriedumu un apliecinošo dokumentu:

- a) ja notiesātā persona dzīvo un ir vismaz piecus gadus nepārtraukti likumīgi uzturējusies izpildes valstī un tā saglabās pastāvīgas uzturēšanās tiesības šajā valstī, un/vai
- b) ja notiesātā personai ir izpildes valsts valstspiederīgais – gadījumos, kas nav paredzēti 1. punkta a) un b) apakšpunktā.

[..]”

- 8 Minētā pamatlēmuma 7. panta 4. punktā ir paredzēts:

“Katra dalībvalsts, pieņemot šo pamatlēmumu vai vēlāk, ar deklarāciju, ko iesniedz Padomes Ģenerālsekretariātam, drīkst paziņot, ka tā nepiemēros 1. punktu. Šādu deklarāciju var atsaukt jebkurā laikā. Šādas deklarācijas vai deklarāciju atsaukumus publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.”

- 9 Šā paša pamatlēmuma 25. pantā ir noteikts:

“Neskarot Pamatlēmumu [2002/584], šā pamatlēmuma noteikumus piemēro *mutatis mutandis* tiktāl, ciktāl tie atbilst noteikumiem minētajā pamatlēmumā, sodu izpildei gadījumos, ja dalībvalsts apņemas izpildīt sodu lietās atbilstīgi 4. panta 6. punktam minētajā pamatlēmumā vai ja, rīkojoties saskaņā ar 5. panta 3. punktu minētajā pamatlēmumā, tā ir izvirzījusi nosacījumu, ka persona jānodod soda izciešanai attiecīgajā dalībvalstī, lai novērstu to, ka attiecīgā persona paliek nesodīta.”

- 10 Pamatlēmuma 2008/909 26. panta 1. punktā ir noteikts:

“Neskarot piemērošanu starp dalībvalstīm un trešām valstīm un to nodošanas piemērošanu saskaņā ar 28. pantu, ar šo pamatlēmumu no 2011. gada 5. decembra aizstāj šādu konvenciju atbilstīgus noteikumus, ko piemēro dalībvalstu attiecībām:

- 1983. gada 21. marta Eiropas Konvencija par notiesāto personu nodošanu un tās 1997. gada 18. decembra papildprotokols,
- 1970. gada 28. maija Eiropas Konvencija par kriminālspriedumu starptautisko spēkā esamību,
- III sadaļas 5. nodaļa 1990. gada 19. jūnija Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas [no]līgumu par kontroles pakāpenisku atcelšanu pie kopīgajām robežām,
- 1991. gada 13. novembra Eiropas Kopienu dalībvalstu Konvencija par ārvalstīs pieņemtu spriedumu krimināllietās izpildi.”

- 11 Šā pamatlēmuma 28. pantā ir noteikts:

“1. Lūgumus, kas saņemti pirms 2011. gada 5. decembra, joprojām reglamentē saskaņā ar spēkā esošajiem juridiskajiem instrumentiem par notiesāto personu nodošanu. Uz lūgumiem, kas saņemti pēc minētā datuma, attiecas noteikumi, ko dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar šo pamatlēmumu.

2. Tomēr laikā, kad Padome pieņem šo pamatlēmumu, ikviena dalībvalsts var nākt klajā ar deklarāciju, ka gadījumos, kad galīgais spriedums ir pieņemts pirms tās norādīta datuma, tā – kā sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot spēkā esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, ko piemēro pirms 2011. gada 5. decembra. Ja ir iesniegta šāda deklarācija, šādos gadījumos

piemēro šos instrumentus attiecībā uz visām pārējām dalībvalstīm neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav iesniegušas tādu pašu deklarāciju. Attiecīgais datums nevar būt vēlāks par 2011. gada 5. decembri. Minēto deklarāciju publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. To var atsaukt jebkurā brīdī.”

Nīderlandes tiesības

- 12 2004. gada 29. aprīļa *Overleveringswet* (Likums par personu nodošanu) (*Stb.* Nr. 195, turpmāk tekstā – “*OLW*”), ar ko Nīderlandes tiesībās ir transponēts Pamatlēmums 2002/584, 6. pantā ir paredzēts:

“1. Nīderlandes pilsoņa nodošanu var atļaut, ja tā tiek pieprasīta, lai attiecībā uz viņu veiktu kriminālizmeklēšanu, un ja, izpildes tiesu iestādes ieskatā, ir nodrošināts, ka gadījumā, ja šim pilsonim sprieduma dalībvalstī par nodarījumiem, par kuriem var tikt atļauta nodošana, tiks piespriests nenosacīts brīvības atņemšanas sods, viņš varēs šo sodu izciest Nīderlandē.

2. Nīderlandes pilsoņa nodošana nav atļauta, ja šī nodošana tiek pieprasīta, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, kas viņam piespriests ar galīgu tiesas spriedumu.

[..]

4. Prokuratūra nekavējoties paziņo ministram par [..] ikvienu nodošanas atteikumu, kas paziņots ar 3. punktā minēto paziņojumu, saskaņā ar kuru Nīderlandē ir gatava uzņemties ārvalstu sprieduma izpildi.

5. Šā panta 1.–4. punkts ir piemērojami arī ārvalstniekam, kam ir beztermiņa uzturēšanās atļauja, ciktāl Nīderlandē pret viņu var tikt veikta kriminālvajāšana par noziedzīgiem nodarījumiem, kas ir EAO pamatā, un ciktāl attiecībā uz viņu var paredzēt, ka viņš nezaudēs uzturēšanās tiesības Nīderlandē soda vai līdzekļa dēļ, kas tam tiks piemērots pēc nodošanas.”

- 13 *OLW* redakcijas, kura bija piemērojama, līdz stājās spēkā Pamatlēmumu 2008/909 īstenojošais 2012. gada 12. jūlija *Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties* (Likums par brīvības atņemšanas sodu un nosacītu sodu savstarpēju atzīšanu un izpildi) (*Stb.* 2012, Nr. 333, turpmāk tekstā – “*WETS*”), 6. panta 3. punktā bija paredzēts:

“Nodošanas atteikuma gadījumā, ja tas ir pamatots tikai ar 6. panta 2. punkta noteikumiem [..], Prokuratūra paziņo izsniegšanas tiesu iestādei, ka ir gatava uzņemties sprieduma izpildi saskaņā ar procedūru, kas paredzēta [1983. gada 21. martā Strasbūrā parakstītās] Konvencijas par notiesāto personu nodošanu soda izciešanai 11. pantā vai citā piemērojamā nolīgumā.”

- 14 Kopš *WETS* stāšanās spēkā *OLW* 6. panta 3. punkts ir formulēts šādi:

“Nodošanas atteikuma gadījumā, ja tas ir pamatots tikai ar 6. panta 2. punkta noteikumiem, [..] Prokuratūra paziņo izsniegšanas tiesu iestādei, ka tā ir gatava uzņemties sprieduma izpildi.”

- 15 *WETS* 5:2. pantā ir paredzēts:

“1. “[*WETS*] attiecībās ar [..] Savienības dalībvalstīm aizstāj [*Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis*] (Likums par spriedumu krimināllietās izpildes nodošanu)].

[..]

3. [*WETS*] nav piemērojams tiesas nolēmumiem [..], kuri ir kļuvuši par galīgiem līdz 2011. gada 5. decembrim.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 16 Ar 2007. gada 5. februāra spriedumu, kas kļuvis galīgs 2007. gada 13. jūlijā, *Sąd Rejonowy w Poznaniu* (Poznaņas rajona tiesa) piesprieda Polijas pilsonim *D. A. Popławski* nosacītu brīvības atņemšanas sodu uz vienu gadu. 2010. gada 15. aprīlī šī tiesa uzdeva izpildīt šo sodu.
- 17 2013. gada 7. oktobrī minētā tiesa izdeva EAO attiecībā uz *D. A. Popławski*, lai izpildītu minēto sodu.
- 18 Pamata tiesvedībā, kas attiecās uz EAO izpildi, *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) šaubījās, vai ir jāpiemēro *OLW* 6. panta 2. un 5. punkts, kuros ir paredzēts EAO automatiskas neizpildes pamats arī attiecībā uz personām, kuras dzīvo Nīderlandē, kā tas ir *D. A. Popławski* gadījumā.
- 19 Ar 2015. gada 30. oktobra lēmumu iesniedzējtiesa vērsās Tiesā ar pirmo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kurā tā vērsa uzmanību uz to, ka saskaņā ar līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punktu Nīderlandes Karalistei, ja tā uz *OLW* 6. panta 2. un 5. punkta pamata atsakās izpildīt EAO, ir jādara zināms, ka tā ir “gatava” uzņemties soda izpildi atbilstoši nolīgumam, ko tā ir noslēgusi izsniegšanas dalībvalstī. Tā precizēja, ka atbilstoši nolīgumā iekļautām normām, kuras ir piemērojamas attiecībās starp Polijas Republiku un Nīderlandes Karalisti, pirms Nīderlande uzņemas soda izpildi, Polijas Republikai šajā ziņā ir jāizsaka lūgums un ka Polijas tiesību akti liedz izteikt šādu lūgumu attiecībā uz Polijas valstspiederīgajiem.
- 20 Šajā lēmumā iesniedzējtiesa uzsvēra, ka šādā situācijā nodošanas atteikuma rezultātā persona, uz kuru attiecas EAO, varētu izvairīties no soda. Proti, pēc tam, kad ir pasludināts spriedums par atteikšanos personu nodot, uzņemšanās izpildīt sodu varētu izrādīties neiespējama, jo Polijas iestādes šajā ziņā nebūtu izteikušas lūgumu.
- 21 Iesniedzējtiesa tādējādi pauda šaubas par *OLW* 6. panta 2.–4. punkta saderību ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu, kas pieļauj atteikt nodošanu vienīgi tad, ja izpildes dalībvalsts “aņemas” izpildīt sodu saskaņā ar saviem iekšējiem tiesību aktiem.
- 22 2017. gada 29. jūnija spriedumā *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) Tiesa nosprieda, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar kuru tiek ieviesta šī tiesību norma un ar kuru gadījumā, kad ārvalsts pilsoni, kam šis dalībvalsts teritorijā ir beztermiņa uzturēšanas atļauja, prasa nodot cita dalībvalsts brīvības atņemšanas soda izpildei, kas šim pilsonim ir piespriests ar galīgu spriedumu, pirmkārt, šāda nodošana netiek pieļauta, un, otrkārt, kurā pirmās minētās dalībvalsts tiesu iestādēm ir tikai paredzēts pienākums darīt zināmu otrās minētās dalībvalsts tiesu iestādēm, ka tās ir gatavas izpildīt šo spriedumu, taču kurā nodošanas atteikuma brīdī nav nodrošināta faktiskā uzņemšanās izpildīt sodu un turklāt, ja šāda uzņemšanās izrādītos neiespējama, šis atteikums nevar tikt apstrīdēts.
- 23 Šajā pašā spriedumā Tiesa arī nosprieda, ka Pamatlēmuma 2002/584 noteikumiem nav tiešas iedarbības. Tā tomēr atgādināja, ka kompetentajai valsts tiesai, ņemot vērā visu iekšējo tiesību kopumu un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, attiecīgās valsts tiesību normas ir jāinterpretē, cik iespējams, šī pamatlēmuma formulējuma un mērķa gaismā, kas šajā gadījumā nozīmē to, ka, atsakoties izpildīt EAO, kas ticis izsniegts, lai nodotu personu, kurai sprieduma dalībvalstī ar galīgu spriedumu ir piespriests brīvības atņemšanas sods, izpildes dalībvalsts tiesu iestādēm ir pienākums pašām nodrošināt attiecībā uz šo personu pasludinātā soda faktiski izpildi (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503).

- 24 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa norāda, ka no minētā sprieduma izriet, ka *OLW* 6. panta 2., 3. un 5. punkts ir pretrunā Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktam.
- 25 Iesniedzējtiesas ieskatā, no 2017. gada 29. jūnija sprieduma *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) izriet arī tas, ka Savienības tiesībām nav pretrunā tāda līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts ir šajā valsts tiesību normā prasītais nolīgumā iekļautais juridiskais pamats, lai uzņemtos soda izpildi, ievērojot, ka šajā 4. panta 6. punktā – atšķirībā no starptautiskajiem nolīgumiem, kuri ir piemērojami attiecībās ar Polijas Republiku, – nav prasīts, lai EAO izdevējietādes, proti, šajā gadījumā Polijas iestādes, iesniedz lūgumu par uzņemšanos, un ka tādējādi šāda šā *OLW* 6. panta 3. punkta interpretācija ļaujot nodrošināt brīvības atņemšanas soda faktisku izpildi Nīderlandē.
- 26 Tomēr *Minister van Veiligheid en Justitie* (drošības un tieslietu ministrs, Nīderlande) (turpmāk tekstā – “ministrs”), kura kompetencē atbilstoši Nīderlandes tiesībām ir uzņemties soda izpildi, uzskatīja, ka Pamatlēmums 2002/584 nav nolīgums *OLW* 6. panta 3. punkta izpratnē atbilstoši šā panta redakcijai, kas bija piemērojama līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim.
- 27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka neatkarīgi no jautājuma par to, vai ministra interpretācija ir pareiza, tā šajos apstākļos nevar secināt, ka šī interpretācija nodrošina *D. A. Popławski* piespriedē soda faktisku izpildi Nīderlandē.
- 28 Līdz ar to iesniedzējtiesai ir šaubas par iespēju saskaņā ar Savienības tiesību pārākuma principu nepiemērot tās Nīderlandes tiesību normas, kuras ir nesaderīgas ar pamatlēmuma normām, pat tad, ja pamatlēmuma normām nav tiešas iedarbības. Tā uzsver, ka, atstājot bez piemērošanas *OLW* 6. panta 2. un 5. punktu, vairs nebūtu pamata atteikt *D. A. Popławski* nodošanu Polijas iestādēm.
- 29 Iesniedzējtiesa arī šaubās, vai ar *WETS* grozītās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punkts var tikt piemērots pamatlietā, ņemot vērā, ka kopš šā grozījuma šajā tiesību normā vairs nav atsauces uz nolīgumā iekļautu pamatu, lai faktiski uzņemtos soda izpildi Nīderlandē.
- 30 Minētā tiesa gan norāda, ka, pamatojoties uz *WETS* 5:2. panta 3. punktu, šā likuma normas, ar kurām ir transponēts Pamatlēmums 2008/909, nav piemērojamas tiesu nolēmumiem, kas ir kļuvuši galīgi pirms 2011. gada 5. decembra – kā tas ir tā nolēmuma gadījumā, ar kuru *D. A. Popławski* ir piespriests brīvības atņemšanas sods. Iesniedzējtiesa tomēr uzsver, ka *WETS* 5:2. panta 3. punkts ir uzskatāms par tās deklarācijas īstenošanu, kuru Nīderlandes Karaliste ir sniegusi atbilstoši Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktam, un ka Tiesa nav lēmusi par šīs deklarācijas spēkā esamību, it īpaši tās iespējamo novēlotību tāpēc, ka šī deklarācija ir sniegta pēc šā pamatlēmuma pieņemšanas.
- 31 Šī tiesa uzsver, ka gadījumā, ja minētā deklarācija tiktu uzskatīta par spēkā neesošu, attiecībā uz *D. A. Popławski* izsniegtā EAO izpildei saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 26. pantu būtu jāpiemēro minēto pamatlēmumu transponējošās valsts tiesību normas, tostarp ar *WETS* grozītā *OLW* 6. pants.
- 32 Tomēr priekšnoteikums šo valsts tiesību normu piemērošanai pamatlietā esot tas, ka *WETS* 5:2. panta 3. punktu ir jābūt iespējams interpretēt atbilstoši Pamatlēmumam 2008/909 un, pretējā gadījumā, ka šī tiesa varētu nepiemērot šo normu, pamatojoties uz Savienības tiesību pārākuma principu. Turklāt būtu jāpārbauda, vai gadījumā, ja nodošana tiek atteikta, pamatojoties uz *OLW*, kurā grozījumi izdarīti ar *WETS*, 6. pantu, būtu nodrošināta soda faktiska izpilde Nīderlandē.
- 33 Apstiprinošas atbildes gadījumā *D. A. Popławski* nodošana varētu tikt atteikta un sods varētu tikt izpildīts Nīderlandē saskaņā ar *OLW* 6. panta 2. un 5. punktu un Pamatlēmumu 2002/584 4. panta 6. punktu.

34 Šā iemesla dēļ *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Ja izpildes tiesu iestāde valsts tiesību normas par pamatlēmuma īstenošanu nevar interpretēt tādējādi, lai panāktu pamatlēmumam atbilstošu rezultātu, vai tai atbilstoši pārākuma principam minētajam pamatlēmumam pretrunā esošās valsts tiesību normas ir jāatstāj bez piemērošanas?
- 2) Vai ir spēkā Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktā paredzētā dalībvalsts deklarācija, kas iesniegta nevis “laikā, kad [...] pieņem šo pamatlēmumu,” bet vēlāk?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otro jautājumu

- 35 Ar otro jautājumu, kurš ir jāaplūko vispirms, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka deklarācijai, kuru dalībvalsts uz šīs normas pamata ir veikusi pēc minētā pamatlēmuma pieņemšanas datuma, var būt tiesiskas sekas.
- 36 Pamatlēmuma 2008/909 mērķis – saskaņā ar tā 3. panta 1. punktā teikto – ir paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij ir jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, ko pasludinājusi vai piespriedusi kādas citas dalībvalsts tiesa, tā, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju. No šā pamatlēmuma 25. panta izriet, ka tas *mutatis mutandis*, ciktāl tā noteikumi ir saderīgi ar Pamatlēmuma 2002/584 noteikumiem, ir piemērojams sodu izpildei gadījumos, ja dalībvalsts apņemas izpildīt sodu lietās atbilstīgi pēdējā minētā pamatlēmuma 4. panta 6. punktam.
- 37 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 26. pantu šis pamatlēmums no 2011. gada 5. decembra aizstāj nolīgumos iekļautos noteikumus par notiesātu personu nodošanu, kuri ir minēti šajā pantā un kurus piemēro attiecībā starp dalībvalstīm. Turklāt no minētā pamatlēmuma 28. panta 1. punkta izriet, ka no 2011. gada 5. decembra saņemtos notiesājošu spriedumu atzīšanas un izpildes lūgumus vairs nereglamentē spēkā esošie tiesību akti par notiesāto personu nodošanu, bet gan noteikumi, ko dalībvalstis pieņēmušas, izpildot šo pašu pamatlēmumu.
- 38 Tomēr Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktā jebkurai dalībvalstij šā pamatlēmuma pieņemšanas laikā ir ļauts sniegt deklarāciju, kurā tā norāda, ka tā – kā izsniegšanas sprieduma un izpildes valsts – turpinās piemērot spēkā esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, kuri bija piemērojami pirms 2011. gada 5. decembra, ja galīgais notiesājošais spriedums ir pieņemts pirms dienas, ko noteikusi šī dalībvalsts, ar nosacījumu, ka šis datums nav vēlāks par 2011. gada 5. decembri. Ja dalībvalsts šādu deklarāciju sniedz, tad gadījumos, uz kuriem attiecas šī deklarācija, minētos instrumentus piemēro visām pārējām dalībvalstīm neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav sniegušas tādu pašu deklarāciju.
- 39 Pamatlēmums 2008/909 tika pieņemts 2008. gada 27. novembrī. Saskaņā ar minētā pamatlēmuma 28. panta 2. punktu Nīderlandes Karaliste 2009. gada 24. martā Padomei iesniedza deklarāciju (OV 2009, L 265, 41. lpp.), kurā minētā dalībvalsts norādīja, ka tā līdz 2011. gada 5. decembrim piemērojamos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu tā piemēros visos gadījumos, kuros notiesājošais spriedums tiks pasludināts pirms šā datuma.
- 40 No iesniedzējtiesas sniegtās informācijas izriet, ka pēc tam, kad tika iesniegts šajā lietā aplūkojamais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, Nīderlandes Karaliste minēto deklarāciju atsauca no 2018. gada 1. jūnija. Tomēr iesniedzējtiesa uzskatīja par nepieciešamu joprojām uzturēt savu otro jautājumu, it

īpaši tāpēc, ka Polijas Republika pēc šā pamatlēmuma pieņemšanas datuma pati bija iesniegusi deklarāciju atbilstoši Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktam un tādējādi minētā deklarācija arī varētu arī būt novēlota.

- 41 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tikai valsts tiesa, kura izskata lietu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, var noteikt, cik nepieciešams prejudiciālais nolēmums ir šīs tiesas sprieduma taisīšanai un cik atbilstoši ir Tiesai uzdotie jautājumi. Līdz ar to Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 42 No minētā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām ir attiecināma atbilstīguma prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesiskā regulējuma interpretācijai vai spēkā esamības izvērtējumam nav nekāda sakara ar pamatlīetas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 43 Tomēr šajā gadījumā, kaut arī Nīderlandes Karaliste ir atsaukusi saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktu sniegto deklarāciju, nav izpildīti nosacījumi, kuru dēļ Tiesa varētu atteikties lemt par uzdoto jautājumu.
- 44 Proti, pietiek vien norādīt, ka jautājums, vai Polijas Republikas sniegtā deklarācija rada tiesiskas sekas, var būt nozīmīgs, jo saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punktu šāda deklarācija uzliek par pienākumu pārējām dalībvalstīm savās attiecībās ar Polijas Republiku minētajā deklarācijā paredzētajos gadījumos turpināt piemērot spēkā esošos juridiskos instrumentus par notiesāto personu nodošanu, kuri bija piemērojami līdz 2011. gada 5. decembrim.
- 45 Runājot par lietu pēc būtības, ir jānorāda, ka Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punkts ir atkāpe no šā pamatlēmuma 28. panta 1. punktā noteiktās vispārējās kārtības un ka turklāt šīs atkāpes īstenošana ir vienpusēji uzticēta katrai dalībvalstij. No tā izriet, ka šis noteikums ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. janvāris, *van Vemde*, C-582/15, EU:C:2017:37, 30. punkts).
- 46 Tomēr no paša noteikuma formulējuma ir skaidrs, ka tajā minēto deklarāciju dalībvalstij ir jābūt iesniegušai minētā pamatlēmuma pieņemšanas dienā. No tā izriet, ka deklarācija, kas iesniegta pēc minētā datuma, neatbilst nosacījumiem, kurus Savienības likumdevējs ir skaidri noteicis, lai šai deklarācijai būtu tiesiskas sekas.
- 47 Šādu interpretāciju apstiprina Pamatlēmuma 2008/909 vispārējā sistēma, proti, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 47. punktā, gadījumos, kad Savienības likumdevējs ir vēlējies dot iespēju sniegt deklarāciju ne tikai minētā pamatlēmuma pieņemšanas laikā, bet arī vēlāk, šāda iespēja ir skaidri paredzēta minētajā pamatlēmumā, kā redzams tā 4. panta 7. punktā, kā arī 7. panta 4. punktā.
- 48 Vēl ir jānorāda, ka – pretēji tam, ko rakstveida apsvērumos apgalvo Nīderlandes valdība, – vienkāršs dalībvalsts izteikums Pamatlēmuma 2008/909 pieņemšanas datumā vai agrākā tā sagatavošanas posmā par dalībvalsts nodomu sniegt deklarāciju saskaņā ar šā pamatlēmuma 28. panta 2. punktu nav līdzvērtīgs deklarācijai šīs normas nozīmē. Proti, šādai deklarācijai – atšķirībā no vienkārša paziņojuma par nodomu – ir nepārprotami jānorāda uz datumu, kad ir pasludināti galīgie notiesājošie spriedumi, attiecībā uz kuriem konkrētā dalībvalsts grib izslēgt minētā pamatlēmuma piemērošanu.
- 49 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2008/909 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka deklarācija, kuru dalībvalsts ir iesniegusi uz šīs normas pamata pēc šā pamatlēmuma pieņemšanas datuma, nevar radīt tiesiskas sekas.

Par pirmo jautājumu

- 50 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesību aktu pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesai ir jāatstāj bez piemērošanas tāda šīs valsts tiesību norma, kas nav saderīga ar pamatlēmuma noteikumiem.
- 51 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka iesniedzējtiesai ir šaubas konkrēti par iespēju atstāt bez piemērošanas tādas valsts tiesību normas, kuras tā atzīst par Pamatlēmumiem 2002/584 un 2008/909 pretrunā esošām.
- 52 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, Savienības tiesības raksturo tas, ka tās ir radušās no autonoma avota, kuru veido Līgumi, to pārākums salīdzinājumā ar dalībvalstu tiesībām, kā arī daudzu to pilsoņiem un pašām dalībvalstīm piemērojamo noteikumu tiešā iedarbība. No šīm īpašajām iezīmēm ir izveidojies princips, noteikumu un savstarpēji atkarīgu tiesisko attiecību strukturēts tīkls, kas savstarpēji saista pašu Savienību un tās dalībvalstis, kā arī dalībvalstis savā starpā (skat. it īpaši atzinumu 2/13, 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 166. un 167. punkts; spriedumu, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 45. punkts, un atzinumu 1/17, 2019. gada 30. aprīlis, EU:C:2019:341, 109. punkts).
- 53 Ar Savienības tiesību pārākuma principu tiek nostiprināta Savienības tiesību prioritāte pār dalībvalstu tiesībām (spriedums, 1964. gada 15. jūlijs, *Costa*, 6/64, EU:C:1964:66, 1159. un 1160. lpp.).
- 54 Tādējādi šis princips uzliek par pienākumu visām dalībvalstu institūcijām nodrošināt dažādo Savienības normu pilnīgu iedarbību, jo dalībvalstu tiesības nevar ietekmēt iedarbību, kura šīm dažādajām normām ir atzīta minēto valstu teritorijā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 26. februāris, *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 59. punkts, un 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality un Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, 39. punkts).
- 55 Šajā ziņā ir jānorāda, ka iekšējo tiesību atbilstīgas interpretācijas princips, uz kuru pamatojoties valsts tiesai iekšējās tiesības ir jāinterpretē pēc iespējas atbilstīgi Savienības tiesību prasībām, ir raksturīgs Līgumu sistēmai, jo tas ļauj valsts tiesai savas kompetences ietvaros nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu iedarbīgumu, iztiesājot tajā iesniegto lietu (spriedumi, 2013. gada 19. decembris, *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, 75. un 76. punkts; 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 59. punkts, un 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 31. punkts).
- 56 Tāpat Savienības tiesību normu pilnīgs iedarbīgums tiktu apdraudēts un tajās nostiprināto tiesību aizsardzība tiktu vājināta, ja privātpersonām nebūtu iespējams prasīt atlīdzinājumu gadījumos, kad to tiesības tiek aizskartas, dalībvalstij pārkāpjot Savienības tiesības (spriedums, 1991. gada 19. novembris, *Francovich* u.c., C-6/90 un C-9/90, EU:C:1991:428, 33. punkts).
- 57 No iepriekš minētā izriet, ka, lai nodrošinātu visu Savienības tiesību normu iedarbīgumu, pārākuma princips arī valstu tiesām liek savas iekšējās tiesības interpretēt cik vien iespējams atbilstīgi Savienības tiesībām un sniegt privātpersonām iespēju saņemt atlīdzinājumu, ja viņu tiesības ir aizskartas ar Savienības tiesību pārkāpumiem, kuros vainojama dalībvalsts.
- 58 Pārākuma princips arī noteic, ka gadījumā, ja valsts tiesisko regulējumu nav iespējams interpretēt atbilstīgi Savienības tiesībām, valsts tiesai, kurai ir pienākums savas kompetences ietvaros piemērot Savienības tiesību normas, ir pienākums nodrošināt šo normu pilnīgu iedarbību, pēc savas ierosmes vajadzības gadījumā atstājot bez piemērošanas jebkuru tām pretrunā esošu valsts tiesību normu, pat vēlāk pieņemtu, bez vajadzības lūgt vai gaidīt, lai tā vispirms tiktu atcelta likumdošanas kārtībā vai ar kādu citu konstitūcijā paredzētu metodi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality un Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 59 Tomēr ir jāņem arī vērā citas Savienības tiesību īpašās iezīmes, proti, tas, ka tikai daļai no šo tiesību normām ir atzīta tiešā iedarbība.
- 60 Tāpēc Savienības tiesību pārākuma princips nevar nedz likt apšaubīt nošķirumu starp tām Savienības tiesību normām, kurām ir tieša iedarbība, un Savienības tiesību normām, kurām tādas nav, nedz tādējādi izveidot vienotu režīmu visu Savienības tiesību normu piemērošanai valstu tiesās.
- 61 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka jebkurai valsts tiesai, kura izskata lietu kā dalībvalsts institūcija savas kompetences ietvaros, ir pienākums atstāt bez piemērošanas jebkuru valsts tiesību normu, kas ir pretrunā Savienības tiesību normai, kurai ir tieša iedarbība tajā izskatāmajā lietā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 8. septembris, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez*, C-282/10, EU:C:2012:33, 41. punkts, kā arī 2018. gada 6. novembris, *Bauer* un *Willmeroth*, C-569/16 un C-570/16, EU:C:2018:871, 75. punkts).
- 62 Savukārt uz tādu Savienības tiesību normu, kurai nav tiešas iedarbības, pašu par sevi nevar atsaukties Savienības tiesību piemērošanas jomā ietilpstošā strīdā, lai atstātu bez piemērošanas tai pretrunā esošas valsts tiesību normas.
- 63 Valsts tiesai, piemēram, nav – pamatojoties uz Savienības tiesībām vien – jāatstāj bez piemērošanas valsts tiesību norma, kas nav saderīga ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas normu, kurai – kā tās 27. pantam – nav tiešas iedarbības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 15. janvāris, *Association de médiation sociale*, C-176/12, EU:C:2014:2, 46.–48. punkts).
- 64 Tāpat atsaukšanās uz direktīvas normu, kura nav pietiekami skaidra, precīza un beznosacījuma, lai varētu tikt atzīta tās tieša iedarbība, uz Savienības tiesību pamata vien nevar radīt tādu rezultātu, ka dalībvalsts tiesa atstāj bez piemērošanas valsts tiesību normu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez*, C-282/10, EU:C:2012:33, 41. punkts; 2014. gada 6. marts, *Napoli*, C-595/12, EU:C:2014:128, 50. punkts; 2015. gada 25. jūnijs, *Indēliju ir investīciju draudīmas* un *Nemaniūnas*, C-671/13, EU:C:2015:418, 60. punkts, kā arī 2015. gada 16. jūlijs, *Larentia + Minerva* un *Marenave Schiffahrt*, C-108/14 un C-109/14, EU:C:2015:496, 51. un 52. punkts).
- 65 Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumu privātpersonai un tāpēc uz to nevar atsaukties, vērsties pret šo personu valsts tiesā (skat. it īpaši spriedumus, 1996. gada 26. septembris, *Arcaro*, C-168/95, EU:C:1996:363, 36. punkts un tajā minētā judikatūra; 2008. gada 17. jūlijs, *Arcor* u.c., no C-152/07 līdz C-154/07, EU:C:2008:426, 35. punkts, kā arī 2019. gada 22. janvāris, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 66 Proti, ir jāatgādina, ka, pamatojoties uz LESD 288. panta trešo daļu, direktīvas saistošais raksturs, uz ko ir balstīta iespēja uz to atsaukties, pastāv tikai attiecībā uz “dalībvalstīm, kurām tās adresētas,” un ka Savienībai ir pilnvaras vispārēji un abstrakti noteikt privātpersonām saistības, kam ir tūlītējas sekas, vienīgi gadījumos, kuros tā ir pilnvarota pieņemt regulas (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 12. decembris, *Portgás*, C-425/12, EU:C:2013:829, 22. punkts, un 2019. gada 22. janvāris, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, 72. punkts).
- 67 No iepriekš minētā izriet, ka direktīvas norma, pat ja tā ir skaidra, precīza un beznosacījuma, neļauj valsts tiesai atstāt bez piemērošanas tai pretrunā esošu iekšējo tiesību normu, ja ar šādu rīcību privātpersonai tiktu uzlikts papildu pienākums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 3. maijs, *Berlusconi* u.c., C-387/02, C-391/02 un C-403/02, EU:C:2005:270, 72. un 73. punkts; 2008. gada 17. jūlijs, *Arcor* u.c., no C-152/07 līdz C-154/07, EU:C:2008:426, 35.–44. punkts; 2014. gada 27. februāris, *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, 46. un 47. punkts; 2018. gada 7. augusts, *Smith*, C-122/17, EU:C:2018:631, 49. punkts, kā arī 2019. gada 22. janvāris, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, 73. punkts).

- 68 Kā to apliecina šā sprieduma 64.–67. punktā minētā judikatūra, valsts tiesas pienākums atstāt bez piemērošanas Savienības tiesību normai pretrunā esošu valsts tiesību normu, ja šis pienākums izriet no pārākuma, kas atzīts attiecībā uz Savienības tiesību normu, tomēr ir pakārtots nosacījumam, ka attiecīgajai tiesību normai ir tieša iedarbība lietā, kuru šī tiesa izskata. Līdz ar to valsts tiesai tikai uz Savienības tiesību pamata vien nav jāatstāj bez piemērošanas valsts tiesību norma, kas ir pretrunā Savienības tiesību normai, ja šai Savienības tiesību normai nav tiešas iedarbības.
- 69 Otrkārt, ir jānorāda, ka gan Pamatlēmumam 2002/584, gan Pamatlēmumam 2008/909 nav tiešas iedarbības. Proti, šie pamatlēmumi ir pieņemti, pamatojoties uz agrāko Savienības trešo pilāru, konkrēti – piemērojot Līguma par ES 34. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Šajā tiesību normā pirmām kārtām bija paredzēts, ka pamatlēmumi ir saistoši dalībvalstīm attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes un otrām kārtām, ka pamatlēmumiem nevar būt tieša iedarbība (spriedumi, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 56. punkts, un 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 26. punkts).
- 70 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka – atbilstoši Līgumiem pievienotā protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem 9. pantam – tiesību aktu, kurus Savienības iestādes un struktūras pieņēmušas, pamatojoties uz Līgumu par ES, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums, tiesiskās sekas saglabājas nemainīgas, ciktāl šie akti nav tikuši atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus. Tā kā Pamatlēmumi 2002/584 un 2008/909 nav šādi atcelti, anulēti vai grozīti, tie tāpat turpina radīt tiesiskas sekas atbilstoši Līguma par ES 34. panta 2. punkta b) apakšpunktam (spriedums, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 57. punkts).
- 71 Tā kā minētajiem pamatlēmumiem nav tiešas iedarbības saskaņā ar pašu Līgumu par ES, no šā sprieduma 68. punkta izriet, ka dalībvalsts tiesai, pamatojoties tikai uz Savienības tiesībām, nav pienākuma atstāt bez piemērošanas savas valsts tiesību normu, kura ir pretrunā šiem pamatlēmumiem.
- 72 Treškārt, ir jāatgādina, ka, lai gan pamatlēmumiem nevar būt tiešas iedarbības, to saistošais raksturs tomēr rada valstu iestādēm pienākumu veikt savu iekšējo tiesību atbilstīgu interpretāciju, sākot no datuma, kurā beidzas šo pamatlēmumu transponēšanas termiņš (spriedums, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 58. un 61. punkts).
- 73 Tātad, piemērojot valsts tiesības, šīm iestādēm tās ir jāinterpretē cik vien iespējams pamatlēmuma formulējuma un mērķa gaismā, lai sasniegtu tajā paredzēto rezultātu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 16. jūnijs, *Pupino*, C-105/03, EU:C:2005:386, 43. punkts; 2012. gada 5. septembris, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, 54. punkts; 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 59. punkts, un 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 31. punkts).
- 74 Tomēr valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas principam ir zināmas robežas.
- 75 Tā vispārējie tiesību principi, it īpaši tiesiskās drošības un atpakaļejoša spēka aizlieguma principi, tostarp nepieļauj, ka šis atbilstīgas interpretācijas pienākums, pamatojoties uz pamatlēmumu un neatkarīgi no likuma, kas pieņemts tā īstenošanai, varētu likt noteikt vai pastiprināt to nodarījumu izdarījušo personu kriminālatbildību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 63. un 64. punkts, kā arī 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 32. punkts).
- 76 Atbilstīgas interpretācijas princips arī nevar būt pamats valsts tiesību *contra legem* interpretācijai (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 33. punkts un tajā minētā judikatūra). Citiem vārdiem sakot, atbilstīgas interpretācijas pienākums izbeidzas tad, ja valsts tiesības nevar tikt piemērotas tādējādi, lai rezultāts būtu saderīgs ar attiecīgajā pamatlēmumā norādīto (spriedums, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 66. punkts).

- 77 Tomēr atbilstīgas interpretācijas princips prasa ņemt vērā valsts tiesības kopumā un piemērot valsts tiesībās atzītās interpretācijas metodes, lai nodrošinātu attiecīgā pamatlēmuma pilnīgu iedarbīgumu un rastu risinājumu, kas atbilst šā pamatlēmuma mērķim (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 5. septembris, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, 56. punkts; 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 34. punkts, un 2019. gada 12. februāris, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, 68. punkts).
- 78 Šajā kontekstā Tiesa jau ir nospriedusi, ka atbilstīgas interpretācijas pienākums liek valsts tiesām vajadzības gadījumā grozīt iedibinātu judikatūru, ja tās pamatā ir valsts tiesību interpretācija, kas nav saderīga ar pamatlēmuma mērķiem, un pēc savas ierosmes atstāt bez piemērošanas par sevi augstākas instances tiesas interpretāciju – kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem tai būtu bijusi saistoša –, ja šāda interpretācija nav saderīga ar attiecīgo pamatlēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 19. aprīlis, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, 33. punkts, kā arī 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 35. un 36. punkts).
- 79 Tādējādi valsts tiesa nav tiesīga uzskatīt, ka tai nav iespējams kādu valsts tiesību normu interpretēt atbilstīgi Savienības tiesībām tikai tādēļ vien, ka šī norma pastāvīgi ir tikusi interpretēta veidā, kas nav saderīgs ar šīm tiesībām (spriedumi, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 69. punkts, un 2018. gada 6. novembris, *Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften*, C-684/16, EU:C:2018:874, 60. punkts), vai to šādā veidā ir piemērojušas kompetentās valsts iestādes.
- 80 Šajā gadījumā, runājot par pienākumu interpretēt Nīderlandes tiesības, konkrētāk – *OLW* atbilstīgi Pamatlēmumam 2002/584, ir jāizklāsta šādi apsvērumi.
- 81 Tiesa 2017. gada 29. jūnija sprieduma *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) 37. punktā konstatēja, ka valsts tiesas pienākums nodrošināt Pamatlēmuma 2002/584 pilnīgu iedarbīgumu Nīderlandes Karalistei rada pienākumu izpildīt pamatlietā aplūkoto EAO vai atteikuma gadījumā – pienākumu garantēt *D. A. Popławski* Polijā piespriestā soda izpildi Nīderlandes Karalistē.
- 82 Proti, ir jāatgādina, ka pieprasītās personas nesodāmība nebūtu saderīga nedz ar Pamatlēmuma 2002/584 mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 23. punkts, un 2018. gada 13. decembris, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, 47. punkts), nedz ar LES 3. panta 2. punkta mērķi, saskaņā ar kuru Savienība piedāvā saviem pilsoņiem brīvības, drošības un tiesiskuma telpu bez iekšējām robežām, kur personu brīva pārvietošanās ir nodrošināta kā saistībā ar piemērotiem pasākumiem, kas attiecas uz ārējo robežu kontroli, tā arī ar noziedzības novēršanu un apkarošanu (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Generalstaatsanwaltschaft* (Apcietinājuma apstākļi Ungārijā), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 86. punkts).
- 83 Tiesa arī uzsvēra, ka, tā kā šā sprieduma 81. punktā minētajam pienākumam nav nekādas ietekmes uz *D. A. Popławski* kriminālatbildības noteikšanu, kas izriet no sprieduma, kuru attiecībā uz viņu 2007. gada 5. februārī pasludināja *Sąd Rejonowy w Poznaniu* (Poznaņas rajona tiesa), *a fortiori* nevar tikt uzskatīts, ka tas izraisa šīs atbildības pastiprināšanu šā sprieduma 75. punkta izpratnē (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 37. punkts).
- 84 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka iesniedzējtiesa šķiet izslēdzam to, ka *OLW* – ja vien tas netiktu interpretēts *contra legem* – varētu tikt piemērots tādā veidā, ka pamatlietā aplūkotais EAO tiktu izpildīts un ka *D. A. Popławski* tiktu nodots Polijas tiesu iestādēm.
- 85 Tādējādi, ja interpretēt valsts tiesības tā, ka attiecībā uz *D. A. Popławski* izsniegtais EAO tiktu izpildīts, izrādās faktiski neiespējams – par ko gan ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai – aplūkojamais Nīderlandes tiesiskais regulējums, konkrēti *OWL* 6. pants, uz kura pamata *D. A. Popławski* nodošana Polijas iestādēm tiktu atteikta, iesniedzējtiesai vēl ir arī jāinterpretē cik vien iespējams tādā veidā, lai šā

- regulējuma piemērošana, Nīderlandei faktiski uzņemoties *D. A. Popławski* piespriedā soda izpildi, ļautu novērst viņa nesodāmību un tādējādi ļautu panākt risinājumu, kas ir saderīgs ar šā sprieduma 82. punktā atgādināto Pamatlēmuma 2002/584 mērķi.
- 86 Šajā ziņā – kā Tiesa ir uzsvērusi 2017. gada 29. jūnija sprieduma *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) 23. punktā – tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar kuru kā ar *OLW* 6. pantu tiek ieviests Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā iekļautais brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta piespiedu līdzekļa izpildei izsniegta EAO fakultatīvais neizpildes pamats un kurā ir paredzēts, ka šis valsts tiesu iestādēm katrā ziņā ir pienākums atteikties izpildīt EAO, ja pieprasītā persona dzīvo šajā dalībvalstī, ka šīm iestādēm nav nekādas rīcības brīvības un ka minētā dalībvalsts neuzņemoties faktiski izpildīt šai pieprasītajai personai piespriedto brīvības atņemšanas sodu, tādējādi radot šīs personas nesodāmības risku, nevar tikt uzskatīts par atbilstīgu minētajam pamatlēmumam.
- 87 Šajos apstākļos ir jāatgādina, ka Tiesa, kurai ir pienākums prejudiciālā jautājuma tiesvedības ietvaros sniegt valsts tiesai noderīgas atbildes, var veikt precizējumus, lai virzītu valsts tiesu tās vērtējumā, un tai norādīt, kāda valsts tiesību normu interpretācija atbilst pienākumam tās interpretēt atbilstīgi Savienības tiesībām (spriedums, 2018. gada 17. oktobris, *Klohn*, C-167/17, EU:C:2018:833, 68. punkts)
- 88 Šajā gadījumā, runājot, pirmkārt, par Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā uzlikto un šā sprieduma 86. punktā atgādināto pienākumu EAO izpildes atteikuma gadījumā nodrošināt, ka izpildes dalībvalsts uzņemas faktiski izpildīt brīvības atņemšanas sodu, ir jānorāda, ka, tā kā šis pienākums paredz šis valsts īstenu apņemšanos izpildīt pieprasītajai personai piespriedto brīvības atņemšanas sodu, katrā ziņā tas vien, ka šī dalībvalsts paziņo, ka tā ir “gatava” izpildīt šo sodu, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas var attaisnot šādu atteikumu. No tā izriet, ka pirms ikviena atteikuma izpildīt EAO izpildes tiesu iestādei ir jāpārbauda iespēja faktiski izpildīt sodu atbilstīgi savām iekšējām tiesībām (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 22. punkts).
- 89 Savukārt no 2017. gada 29. jūnija sprieduma *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) 38. punkta izriet, ka, iesniedzējtiesas ieskatā, *Openbaar Ministerie* (Prokuratūra, Nīderlande) paziņojums, ar ko tā informēja izsniegšanas tiesu iestādi par to, ka tā ir gatava atbilstoši līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punktam uzņemties pamatlietā aplūkotā EAO pamatā esošā soda izpildi, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas veido īstenu Nīderlandes Karalistes apņemšanos izpildīt šo sodu, ja vien Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts nevar tikt uzskatīts par nolīgumā iekļautu juridisko pamatu minētā 6. panta 3. punkta izpratnē, lai faktiski izpildītu šādu sodu Nīderlandē.
- 90 Kaut gan tikai iesniedzējtiesas ziņā ir novērtēt, vai Nīderlandes tiesību aktus ir iespējams interpretēt tādējādi, ka līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punkta piemērošanas nolūkos Pamatlēmums 2002/584 ir pielīdzināms šādam nolīgumā iekļautam juridiskajam pamatam, Tiesa jau ir nospriedusi, ka Savienības tiesību akti šādu pielīdzināšanu neliedz.
- 91 Proti, pirmkārt, kā izriet no Tiesas judikatūras, saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 5., 7. un 11. apsvērumu un 1. panta 1. un 2. punktu minētais pamatlēmums attiecībā starp dalībvalstīm aizstāj visus iepriekšējos instrumentus, kas attiecas uz izdošanu, tostarp konvencijas, kuras šajā ziņā pastāvēja starp dažādām dalībvalstīm. Turklāt, tā kā minētais pamatlēmums – lai gan tas ir veido patstāvīgu tiesisko regulējumu, kas ir noteikts Savienības tiesībās, – pastāv līdzās izdošanas nolīgumiem, kuri saista dažādas dalībvalstis ar trešajām valstīm, Pamatlēmuma 2002/584 pielīdzināšana šādam nolīgumam nešķiet jau sākotnēji izslēgta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 41. punkts, un 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39. punkts).
- 92 Otrkārt, Tiesa ir arī nospriedusi, ka Pamatlēmumā 2002/584 nav ietverts neviens noteikums, kas ļautu secināt, ka tam būtu pretrunā, ka līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punktā rodamā vārdkopa “citā piemērojamā nolīgumā” tiek interpretēta tādējādi, ka tā

aptver arī šā pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, jo šāda interpretācija ļautu nodrošināt, ka izpildes tiesu iestādes iespēja atteikties izpildīt EAO tiek izmantota tikai ar nosacījumu, ka Nīderlandē tiek nodrošināta *D. A. Popławski* piespriedā soda faktiskā izpilde un ka šādi tiek panākts risinājums, kas ir atbilstīgs minētā pamatlēmuma mērķim (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 42. punkts).

- 93 Kā redzams lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, iesniedzējtiesa apstiprina, ka šāda pielīdzināšana – saskaņā ar tās veikto Nīderlandes tiesību interpretāciju – ļautu nodrošināt, ka *D. A. Popławski* piespriedātais sods tiktu faktiski izpildīts Nīderlandē. Taču tā norāda, ka ministrs, kuram saskaņā ar *OLW* 6. panta 4. punktu ir jāiesaistās pamatlietā aplūkotojā procesā, uzskata, ka Pamatlēmums 2002/584 nevar tikt uzskatīts par nolīgumu līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* 6. panta 3. punkta redakcijas izpratnē.
- 94 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka šā sprieduma 72. punktā norādītais pienākums interpretēt valsts tiesības atbilstīgi Pamatlēmumam 2002/584 ir visām dalībvalstu iestādēm, tostarp šajā gadījumā – arī ministram. Tāpēc viņam tāpat kā tiesu iestādēm Nīderlandes tiesības ir jāinterpretē cik vien iespējams šā pamatlēmuma formulējuma un mērķu gaismā tā, lai panāktu, ka, Nīderlandei uzņemoties *D. A. Popławski* piespriedā soda izpildi, Pamatlēmuma 2002/584 iedarbīgums tiktu saglabāts – un tas tiek nodrošināts ar šā sprieduma 92. punktā atgādināto līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijas 6. panta 3. punkta interpretāciju.
- 95 Otrkārt, apstākļi, ka ministrs atbalstot ar Savienības tiesībām nesaderīgu valsts tiesību interpretāciju, nekādā gadījumā nekādi neizslēdz iesniedzējtiesai esošo šīs normas atbilstīgas interpretēšanas pienākumu.
- 96 Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka ar Pamatlēmumu 2002/584 ir izveidots sadarbības mehānisms starp dalībvalstu tiesu iestādēm, un tāpēc, ka lēmumi par EAO izpildi ir jāpieņem tiesu iestādei, kas atbilst ar efektīvu tiesību aizsardzību tiesā nesaraucjami saistītām prasībām – kuru skaitā ir neatkarības garantija –, lai visa šajā pamatlēmumā paredzētā procedūra tiktu īstenota tiesas kontrolē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 56. punkts). No tā izriet, ka, tā kā ministrs nav tiesu iestāde minētā pamatlēmuma izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 10. novembris, *Kovalkovas*, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 45. punkts), lēmums par attiecībā uz *D. A. Popławski* izsniegtā EAO izpildi nevar būt atkarīgs no tā, kā ministrs interpretē *OLW* 6. panta 3. punktu.
- 97 Līdz ar to iesniedzējtiesai pamatlietā nav pamata uzskatīt, ka tai nav iespējams minēto 6. panta 3. punktu interpretēt atbilstīgi Savienības tiesībām tikai tādēļ vien, ka ministrs šo normu ir interpretējis ar šīm tiesībām nesaderīgā veidā (šajā nozīmē pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 69. punkts).
- 98 No iepriekš minētā izriet, ka, ja iesniedzējtiesa secinātu, ka Pamatlēmums 2002/584 atbilstoši Nīderlandes tiesībās atzītajām interpretācijas metodēm var tikt pielīdzināts nolīgumam līdz *WETS* spēkā stāšanās brīdim piemērojamās *OLW* redakcijās 6. panta 3. punkta nolūkos, tai ir pienākums pamatlietā piemērot šo normu, kas šādi interpretēta, neņemot vērā ministra iebildumus pret šādu interpretāciju.
- 99 Turpinājumā, runājot par Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā noteikto un šā sprieduma 86. punktā atgādināto pienākumu nodrošināt izpildes tiesu iestādei rīcības brīvību saistībā ar šajā normā paredzēta EAO fakultatīva neizpildes pamata izmantošanu, vispirms ir jāatgādina, ka šai iestādei ir jāņem vērā šajā tiesību normā noteiktais fakultatīvas neizpildes pamata mērķis, kas saskaņā ar iedibināto Tiesas judikatūru ir izpildes tiesu iestādei ļaut piešķirt īpašu nozīmi iespējai vairot pieprasītās personas sociālās reintegrācijas iespējas pēc tam, kad šī persona būs izcietusi tai piespriedto sodu (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 21. punkts).

- 100 No tā izriet, ka izpildes tiesu iestādei piešķirtās tiesības uz minētā 4. panta 6. punkta pamata atteikties nodot pieprasīto personu var tikt izmantotas vienīgi, ja šī tiesu iestāde – pārbaudījusi, pirmkārt, ka šī persona uzturas izpildes dalībvalstī, ir tās pilsonis vai rezidents un, otrkārt, ka brīvības atņemšanas sods, kuru izsniegšanas dalībvalsts ir piespriedusi šai personai, izpildes dalībvalstī faktiski var tikt izpildīts, – uzskata, ka pastāv leģitīma interese, kas pamato to, ka izsniegšanas dalībvalstī piespriestais sods tiek izpildīts izpildes dalībvalsts teritorijā (spriedums, 2018. gada 13. decembris, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, 37. punkts).
- 101 Līdz ar to iesniedzējtiesai primāri ir jāinterpretē savas valsts tiesības cik vien iespējams atbilstīgi iepriekšējā punktā atgādinātajai prasībai.
- 102 Kā minimums šai tiesai būtu jāizvēlas savu valsts tiesību interpretācija, kas tai ļautu panākt risinājumu, kurš pamatlietā nebūtu pretrunā Pamatlēmuma 2002/584 mērķim. Proti, atbilstīgas interpretācijas pienākums saglabājās, kamēr valsts tiesības var tikt piemērotas tādējādi, lai rezultāts būtu saderīgs ar pamatlēmumā norādīto (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 66. punkts).
- 103 Šajā ziņā no nosacījumiem, kuri attiecas uz Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā paredzētā EAO fakultatīvā neizpildes pamata izmantošanu, izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies izvairīties no jebkāda pieprasītās personas nesodāmības riska (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, 47. punkts) atbilstoši minētā pamatlēmuma vispārējam mērķim, kāds tas ir uzsvērts šā sprieduma 82. punktā.
- 104 Tāda *OLW* 6. panta interpretācija, ka iesniedzējtiesa nekādā gadījumā nedrīkst izpildīt attiecībā uz *D. A. Popławski* izsniegto EAO, obligāti nerada šķērslī nedz tam, ka tiek izslēgts jebkāds risks, ka *D. A. Popławski* paliek nesodīts, nedz tam, ka tādējādi gan minētā pamatlēmuma mērķis, gan ar to – šajā gadījumā Nīderlandes Karalistei – uzliktais pienākums, par ko ir atgādināts šā sprieduma 81. un 82. punktā, ir izpildīti.
- 105 Savukārt, ja tālab, lai *OLW* 6. panta interpretācija tiktu uzskatīta par atbilstīgu Savienības tiesībām, tiktu prasīts, ka šī tiesību norma iesniedzējtiesai piešķir rīcības brīvību, ļaujot tai izpildīt attiecībā uz *D. A. Popławski* izsniegto EAO, kad tā uzskata, ka nekādas leģitīmas intereses neattaisno to, ka viņam piespriestais sods tiktu izpildīts Nīderlandē, rastos risks, ka – ja valsts tiesības nevarētu tikt interpretētas atbilstoši šādai prasībai –, ņemot vērā Pamatlēmuma 2002/584 tiesas iedarbības neesamību, tiktu padarīta neiespējama ne vien *D. A. Popławski* nodošana Polijas iestādēm, bet arī viņam piespriestā soda faktiska izpilde Nīderlandē.
- 106 Taču šāds rezultāts izraisītu pieprasītās personas nesodāmību un būtu pretrunā šā sprieduma 81. un 82. punktā atgādinātajiem Pamatlēmuma 2002/584 gan mērķim, gan šajā gadījumā Nīderlandei uzliktajam pienākumam.
- 107 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka iesniedzējtiesa izvēlētos tādu Nīderlandes tiesību interpretāciju, kura atbilst Pamatlēmuma 2002/584 mērķiem, ja tā šīs tiesības interpretētu tādējādi, ka atteikums izpildīt pamatlietā aplūkoto EAO, kuru ir izsniegusi Polijas Republika, tiktu pakārtots nosacījumam, ka *D. A. Popławski* piespriestais brīvības atņemšanas sods tiktu faktiski izpildīts Nīderlandē, pat ja minētajās tiesībās ir paredzēts, ka šāds atteikums ir automātisks.
- 108 Ņemot vērā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu izklāstītos apstākļos, šāda Nīderlandes tiesību interpretācija atbilstīgi Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktam šķiet esam iespējama un tādējādi *D. A. Popławski* Polijas Republikā piespriestā brīvības atņemšanas soda izpilde Nīderlandē šķiet esam atļauta – par to gan ir jāpārliedz iesniedzējtiesai.

109 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesību norma – kas nav saderīga ar tāda pamatlēmuma normām kā pamatlietā aplūkoti pamatlēmumi, kuru tiesiskās sekas paliek nemainīgas atbilstoši Līgumiem pievienotā Protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem 9. pantam, – valsts tiesai nav jāatstāj bez piemērošanas tāpēc, ka šīm normām nav tiešas iedarbības. Tomēr dalībvalstu iestādēm, tai skaitā tiesām, cik vien iespējams, ir jāveic savu valsts tiesību atbilstīga interpretācija, kas tām ļauj nodrošināt rezultātu, kurš ir saderīgs ar attiecīgā pamatlēmuma mērķi.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **Padomes Pamatlēmuma 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka deklarācija, kuru dalībvalsts, pamatojoties uz šo normu, ir sniegusi pēc šā pamatlēmuma pieņemšanas datuma, nevar radīt tiesiskas sekas.**
- 2) **Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesību norma – kas nav saderīga ar tāda pamatlēmuma normām kā pamatlietā aplūkoti pamatlēmumi, kuru tiesiskās sekas paliek nemainīgas atbilstoši Līgumiem pievienotā Protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem 9. pantam, – valsts tiesai nav jāatstāj bez piemērošanas tāpēc, ka šīm normām nav tiešas iedarbības. Tomēr dalībvalstu iestādēm, tai skaitā tiesām, cik vien iespējams, ir jāveic savu valsts tiesību atbilstīga interpretācija, kas tām ļauj nodrošināt rezultātu, kurš ir saderīgs ar attiecīgā pamatlēmuma mērķi.**

[Paraksti]